

Pro Hospitals

per

LLUÍS BERNET

Es un assumpte, el problema hospitalari, que si bé des de fa molt temps es discuteix, mai com ara, tal vegada, no havia estat tan ben enfocada la seva resolució. Es ve dient que és problema d'administració, de filantropia per part de la gent de cabals, de caritat de tots els ciutadans, etc., etc. De tot hi ha.

Acabem de llegir les opinions del Dr. Gallart i del Dr. Escofet. El primer proposa una solució administrativa i a l'ensem creu que s'ha de regularitzar el servei de distingits tota vegada que aquest pot ésser poc just a la vegada que perjudica l'exercici particular de la carrera ja de si prou dificultada per l'excés de professionals; el segon, s'aferma en el sentit de creure que si bé és un problema de difícil solució per avui i per demà, s'ha d'anar directament a la creació d'allò que jo anomeno "contribució hospitalària" a més del que ell en dic cabals per assegurar el funcionament i consegüent pressupost dels hospitals.

Altrament, jo entenc, en primer terme, que no esguardem prou bé aquest problema quan ens referim únicament i exclusiva als hospitals de Barcelona. Si evidentment — i així ho diuen els dos anomenats senyors—els problemes de cultura, sanitat i beneficència hem d'acceptar-los, no com a cosa complementària entre les obligacions dels pobles i de la societat, sinó com a cosa que hem de voler que sigui de primera i indiscutible necessitat i com a tals el millor ateses possible. em sembla que no hem de recordar-nos solament dels hospitals de Barcelona, puix sempre sembla que en parlar d'hospitals ja volem dir els de Barcelona; no, això en el meu criteri, és el primer error que patim.

Pensem que aquestes necessitats de cultura, sanitat i beneficència no són privatives de les capitals, puix que les tenen tots els pobles, viles i comarques per ésser necessitats de tots els agrupaments de persones.

Pensem, també, que és molt just i convenient

afavorir en tots els ordres de l'activitat humana els interessos de les comarques. Així es facilita el descobriment de mitjans i treballs que donen vida més fàcil als qui en les comarques viuen i disminuiria el nombre de gent parada que en les grans capitals ocasiona sempre problemes més o menys seriosos. No cal assenyalar que totes les professions sanitàries també millorarien. Es per aquestes raons fonamentals que hem de dirigir tots els nostres esforços a la creació i acondicionament dels hospitals comarcals, els quals poden i han d'ésser instal·lats en immillorables condicions d'higiene i confort per al degut tractament dels malalts, començant pels metges i acabant pel solàrium, pares, instal·lacions de fisioteràpia, etc. Amb tot s'han de reglamentar les entrades en tots els hospitals entre els mitjans dels quals crec que hauria d'acceptar-se en primer terme fer pagar als distingits dietes semblants a les que es paguin particularment segons usos i costums de cada localitat, i en segon lloc els casos pobres entrarien tots i seguidament, si són *urgents*, i si no ho són solament entrarien els qui essent veïns o fills de la població o comarca, acreditin degudament la seva pobresa i estiguin empadronats en les dites ciutats o comarques. Ara bé, ¿com es cobririen els pressupostos força crescuts d'aquests nosocomis tan ben instal·lats? Res de caritats ni de violentar les voluntats dels rics en fer llurs testaments. Molt bé que tothom procuri recordar-se dels hospitals per a fer-los créixer el seu patrimoni fent tots els donatius que vulguin, però sempre *espontàniament*. Ben just fóra que l'Hospital Clínic—encara que fos passant a ésser de la Universitat—rebés de l'Estat una subvenció igual a la que dona al Clínic de Madrid o sigui un milió i mig de pessetes en lloc de les 3 ó 4 centes mil que solament ara li dona. Ben aprofitable trobo la idea preconitzada temps enrera pel senyor Güell o sigui fer els dipòsits dels lloguers de les cases, dels aparells telefònics i tal vegada algun altre, a la caixa